

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Daha fazla bilgi için, bu belgenin sonunda bulunan yazarın telif hakkı ile ilgili kısmı okuyabilirsiniz.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Schwizgebel/İsviçre – 25762/07

Karar 10.6.2010 [1. Daire]

Madde 14

Ayrımcılık

Belli bir yaşa gelmiş bekâr birisinin ikinci bir çocuk evlat edinmesinin yasak olması: *İhlal yok*

Olaylar – 2002'de bir çocuğu evlat edinmesinden sonra, bekâr ve kırk yedi yaşında olan başvuru ilerde evlat edinmek amacıyla ikinci bir çocuğu barındırmak için izin istemiştir. Ancak 2006'daki en yüksek mercii olan Federal Mahkeme'ye yaptığı başvuru dâhil başvurunun bütün başvuruları reddedilmiştir.

Hukuk – 8. maddeyle bağlantılı olarak 14. madde: a) *Kabul edilebilirlik* – İşbu başvuru evlat edinme prosedürü meselesiyle ilgilidir. Mevzuat otuz beş yaşında tek yaşayanların evlat edinebilmesine açıkça izin vermektedir. Evlat edinebilmek için izin almak şart olduğuna göre, bu olayın şartları 8. madde kapsamına giriyor. Dahası, başvuru iç mevzuatta tanınan bir hakkın kullanılmasında yaş temelinde bir ayrımcılığa maruz kaldığını iddia etmektedir. İlgilinin taleplerinin ulusal makamlar tarafından reddedilmesinde ilgilinin yaşı belirleyici olmuştur. 8. maddeyle bağlantılı olarak 14. madde bu olayda uygulanır.

b) *Esas* – Başvuru aynı şartlarda evlatlık edinmek amacıyla ikinci bir çocuğu barındırma izni alabilecek, tek yaşayan genç bir kadına oranla farklı bir muameleye maruz kaldığını ileri sürebilir. Başvurunun bir çocuğu ileride evlatlık edinmek amacıyla barındırma talebinin reddi bu çocuğun refahını ve haklarını koruma meşru amacını hedefliyordu. Başvurucuya 1998'de, o zaman kırk bir yaşındayken, bir çocuğa bakma izni verilmiştir. İkinci çocuğa gelince, 2006'da Federal Mahkeme başvuru ile evlat edinilecek çocuk arasındaki kırk altı ve kırk sekiz yaş farkının aşırı ve çocuğun yararına olmadığına karar vermiştir. Tek yaşayanların bekâr olarak çocuk edinmeleri, evlat edinecek kişinin sahip olması gereken minimum ve maksimum yaş ve evlat edenle evlat edinen arasında bulunması gereken yaş farkı konularında Avrupa Konseyi'ne üye ülkeler arasında ortak bir payda yoktur. Böylece, İsviçre makamları geniş bir takdir payına sahiptiler. İsviçre mevzuatı ile bu olayda alınan kararlar yürürlükteki uluslararası hukukla açıkça uyumlu ve Avrupa Konseyi'ne üye ülkelerin çoğunluğunda öngörülen çözümlerle aynıdır. Ulusal makamların kararları çekişmeli prosedürler sonucunda verilmiş gerekçeli ve keyfi olmayan kararlardı. Sadece evlat edinilecek çocuğun yüksek yararı değil, aynı zamanda evlat edinilmiş çocuğunda yararı düşünülerek bir karar verilmiştir. Evlat edenle evlat edinen arasındaki yaş farkı yasa koyucu tarafından soyut bir şekilde belirlenmemiş, Federal Mahkeme tarafından esnek bir şekilde ve olayın şartları düşünülerek uygulanmıştır. Ulusal yargı mercilerinin birinci çocukla benzer bir yaşta olsa da

ikinci bir çocuğun sorumluluğunun alınmasının başvuru için ek bir yük oluşturacağını veya çok çocuklu ailelerde sosyal problemlerin daha çok olduğu yönündeki argümanları makul olup keyfi olmaktan uzak argümanlardır. Bu tip davalarda istatistikî bilgilere başvurulması gerekli olup bir nebze spekülasyon olması da kaçınılmazdır. Devletlerin bu alanda çok geniş bir takdir paylarının olduğu ve çocuğun yüksek yararının korunması gerektiğini dikkate aldığımızda, ikinci bir çocuğu barındırma izni verilmemesi orantılılık ilkesini ihlal etmemiştir. Söz konusu farklı muamele 14. madde anlamında ayrımcı değildir.

Sonuç: İhlal yok (Oybirliğiyle).

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin resmi dilleri Fransızca ve İngilizce'dir. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır ve Mahkeme, kalitesi konusunda herhangi bir sorumluluk kabul etmemektedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi içtihatlarının veritabanı olan HUDOC üzerinden (<http://hudoc.echr.coe.int>) veya HUDOC'un bildirdiği başka veritabanları üzerinden yüklenebilir. Davanın isminin tamamen yazılması, yukarıdaki telif hakkıyla ilgili ifadelerin kullanılması ve insan haklarına destek Fonu'na referans yapılması şartıyla ticari olmayan amaçlarla kullanılabilir. Bu çevirinin tamamını veya bir kısmını ticari amaçlarla kullanmak isteyen herkesin, bu durumu belirtilen adrese bildirmesi rica olunur: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.